

ΡΟΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΛΕΗ 20.

ΦΥΛ. ΠΡΩΤΗ. ΛΕΗ. 40.

Η συνδρομή προπληρωπεία και ύποχρεωτ. δι' ἕν ἔτος ἐν Ζακύνθῳ ἀνά τριμ. δρ. 2
Ἐν τῇ Ἡρωτεουσῆ και ταῖς Ἐπαρχίαις ἐτήσια 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. χ. 10

ἘΝ ΖΑΚΥΝΘῳ: 8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 26

Ποιήσεις.—V. de Laprade, κατὰ μετάφρ. Α. Βαλαωρίτου, —Ἰουλ. Τυπάλ-
δου, —Α. Ρ. Ραγκαβῆ, —Ι. Ι. Σκυλίση, —Δημ.—) —Κράτου, —Π. Σκαλτσούνι,
—Α. Μανούσου, —Φωτεινῆς Οἰκονομίδου, —Π. Φέρμπου, —Ν. Σταματέλου, —Α-
Μωραϊτίδου, —Σ. Μαρτζώκη, —Σπουργίτη, —Δίστιχα δημοτικά, —Φωσκόλου,
ἽΡτις μετάφρ. Γ. Κ. Σφήκα —Π. Σ. Συνοδινῶς ὑπὸ Σ. Δεβιάζη. —Ἀφιέρωσις
καὶ περιεχόμενα ἄ. τόμου τοῦ Π. Ἀνθῶνος.

V. DE LAPRADE

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ ΚΑΙ Η ΓΑΛΛΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΔΑΩΡΙΤΟΥ

Καλῶς τε τὰ Ἑλληνόπουλα ἰοῦ δὲ μᾶς λη-μονοῦνε
Κι' ὁποῦ ἔρχονται χαρούμενα μὲ μᾶς νὰ σκοτοθοῦνε.
Ἄλλοι εἶχαν φόβια τὴν καρδιά, τὰ νεῦρα παγωμένα,
Κι' ἀφρῦ τοῦς ζωντανέψιμα, μὲ μάτια τρομακμένα
Τώρα κυττάζουν οἱ δειλοὶ τὸ ψυχομάχημά μας.
Ἄκους ἄσᾶν ἄγρια θάλασσα νὰ βόγγουν τὰ αἵματά μας
Κι' ἀχρίστα καμύουνται πῶς οὔτε μᾶς γνωρίζουν
Κκι' σιιάζονται κι' ἀχνίζουσι!

Παλλὴ πρωτοπαλλήκαρα τῆς λευθεριάς, περνάτε,
Τροχίσετε τὰ νύχια σας, σταυραστοὶ! πετάτε!
Θὰ πολεμήσουμε μαζῆ, θὰ συναδελφωθοῦμε
Εἶναι τιμὴ και δόξα μας μὲ σᾶς νὰ ματωθοῦμε.
Μέσ' ἔς τὸ βαθὺ σκοτάδι μας, ἔς τὴν ἄχαση ἐρμιὰ μας,
Τὸ πέρασμα σας ἔλαμψε ἔς τὰ χερὰ βλεφρά μας
Ἐσᾶν οὐρανοκαταιβχτη κι' ἀνέλπιστη μιὰ ἀχτίδα,
Παιδιά τοῦ Λεωνίδα!

Καλῶς, κελῶς μᾶς ἤλθατε! Ἄς εἶσθε εὐλογημένοι,
Ἐλᾶτε νὰ μᾶς δείξετε πῶς πρέπει νὰ πεθαίνῃ

Γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ἀθάνατο καθ' ἄξιο παλληκάρι.
 Ἔλα Νικήτα, Βότσαρη, ἔλα καὶ σὺ Κανάρη
 Ποῦ ἐλάτρευσα ἔς τὴ νειότη μου. Ἐλάτε νὰ μᾶς ἴπῃτε
 Πῶς διώχνουνε τὸ βάρβαρο. Γιὰ μᾶς ἀναστηθήτε,
 Εὐλογημέν' ἡ μνήμη σας. Τρεχάτε! Μὰ δὲν εἶναι
 Βυζάστρα μας αἱ Ἀθηναί;

Ἐκείθε ποῦλθητε ἔς μᾶς εἶχε φανῆ μιὰ μέρα
 Τὸ πρῶτο γλυκοχάραμα ἔς τὸν σκοτεινὸν αἰθέρα
 Τοῦ κόσμου τοῦ θεότυφλου τὴν ἀγία σας λαμπάδα,
 Ὅτ' εἶχε πνίξει τῆς σκληβίτσῃς ἡ νύχτα τὴν Ἑλλάδα,
 Ἐμεῖς τὴν ἐγλυτώσαμε· τρεχάτε πρὶν τὴ σούσου
 Ἀσπλαγχνοὶ μαῦροὶ δαίμονες πρὶν τὴν ποδοπατήσουν,
 Νὰ τὴν ἀρπάξετε, παιδιὰ! Θᾶναι διπλὴ τιμὴ σας
 Γιατ' ἦτανε δική σας!

Γιὰ σὰς τὰ βόλια, ὁ θάνατος χαρὰ καὶ πανηγῦρι,
 Γιὰ μᾶς τὸ κάθε μνημὰ σας θὰ νᾶν προσκυνητήρι,
 Κι' ἀπάνω ἀπὸ τὴν πλάκα σας δυὸ ἔθνη ἀδελφωμένα
 Θὰ νᾶρχωνται νὰ ρίχνουνε στεφάνια συμπλεγμένα
 Μὲ τοῦ παληοῦσας ρουπακιοῦ τὰ πράσινα κλονάρια
 Καὶ μὲ τῆς δάφνης τοῦ Ὑμητοῦ τ' ἀθάνατα βλασάρια.
 Χαρὰ ἔς τὴ γῆ ποῦ ἐβύζαξε, παιδιὰ, τὰ αἵματά σας
 Θὰ μοιάσῃ ἔς τὴν ἀνδριά σας!

Ὁ παλληκάρια ἀνήμερα, τὸ δάκρυ καὶ ἡ λαχτάρα
 Μοῦ σβυοῦν, μοῦ πνίγουν τὴ φωνὴ κι' ἔχει ἡ ψυχὴ μου ἀντάρα.
 Ἐγὼ φτωχὸς κορυδαλὸς θαμμένος μετ' ἔς τὰ χιόνια
 Μὲ τί τραγοῦδι νὰ δεχθῶ τοὺς κύκνους καὶ τ' ἀηδόνια;
 Καὶ μὲ τί λάλημα γλυκὸ νὰ πῶ ἔς τὴν οἰκουμένη
 Πόσο βαθειὰ ἡ ἀγάπη μας θὰ μεῖνῃ ριζωμένη;
 Κηλῶς τα ποῦλθην μὲ χαρὰ γιὰ μᾶς νὰ σκοτωθοῦνε
 Καὶ δὲ μᾶς λημονοῦνε.

Τί βλέπω!... ἀνοίγει ὁ Οὐρανός!... ἔς τὰ φωτεινὰ λημέρια
 Ψυχαῖς μεγαλοδύναμαις π' ἀστράφτουν ἄσταν ἀστέρια
 Συναπαντηθῶνται φιλικὰ, καὶ γέρνουν τὸ κεφάλι,
 Καὶ μᾶς θεωροῦν ἀπὸ ψηλὰ... ἡ μιὰ φιλεῖ τὴν ἄλλη...
 Ἐκεῖ Βοργιάδης, Ἀχιλλεὺς, Σωκράτης Λαμαρτίνος,
 Φειδίας, Πλάτων, Ὀμηρος· ἐκεῖ ἔναι κι' ὁ Ρακίνος,
 Ποῦ ἔμπροσ ἔς τὸ γέρω Αἰσχύλο σας τὰ γόνατά του κλίνει
 Κι' ὁποῦ φωνάζει πρὸς ἐμᾶς: «παιδιὰ μου εὐγνωμοσύνη!»

Ἐἰς τὰ γενέθλια τῆς χαριτωμένης κόρης Ἀναστ. Κομμοῦτου 19 Μαρτίου 1880

Ἐὰ σήμερα γεννήθηκες,
 Κλείς ὀκτῶ χρόνους τώρα·
 Ὅλα μικρὴ μου σ' εὐχομαι
 Τῆς εὐτυχίης τὰ δῶρα.

Μικρὸ Ἀγγελουδι, σ' ἀγχαπῶ
 Χωρὶς νὰ σὲ γνωρίζω,
 Καὶ πρὶν πεθάνω νὰ σὲ ἰδῶ
 Ποθῶ, καὶ δὲν ἐλπίζω.

Ποτὲ κακὸ νὰ μὴν ἰδῆς
 Πίκρα νὰ μὴν γνωρίσης,
 Νὰ ἔγαινουν ἤλοι ἔπου στραφῆς,
 Μοσκαῖς ὅπου πατήσης.

Καὶ ἂν νυφῶλα ἔναν καιρὸ
 Τὴ θάλασσα περάσης
 Κ' ἔλθῃς τὰ ὄνειράτα εἰδῶ
 Τῆς Τύχης νὰ θαυμάσης;

Πάντα ν' ἀνθῆς τὴν ὄψι σου
 Τῆς Ἀρετῆς ἢ Χάρη
 Καὶ νὰ ἴσαι τῶν γονέων σου
 Ἐλπίδα καὶ καμάρη.

Ἴσως, ἂν τότε θυμῆθῃς
 Τὰ λόγια ποῦ σοῦ γράφω,
 Θᾶλθῃς καλόκαρδη νὰ ἰδῇς
 Τὸν ἔρημό μου τάφο.

ἈΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ ΡΑΓΚΑΒΗ

ΝΑΝΟ ΓΥΡΙΣΜΑ

Νανὰ, κοιμήσου, γλυκὸ πουλάκι μου· κοιμοῦντ' οἱ ἀνεμοὶς τὰ βουνά.
 Ἐ τὰ δυὸ σου μάτια ὁ ὕπνος κᾶθησε καὶ μ' ἕνα φίλημα τὰ σφαλνᾶ.
 Θεὰ κατέβουν τὰ χρυσεῖα ὄνειρα νὰ σὲ σηκώσουν μὲ τὰ πτερὰ,
 καὶ νὰ σὲ φέρουν ἔς τὰς κρύαις βρύσας τοὺς καίς τὰ λειβαδία τὰ δροσερά.
 Νὰ δῆς τὰ λάβρα πῶς τρέχουν γλίγωρα, τ' ἀρνάκια εὐμορφα πῶς πηδοῦν,
 πῶς μουρμουρίζουν ν' ἀκούσῃς ἔλατα καὶ τ' ἀηδονάκια πῶς κελαιδῶν.
 Θὰ σὲ πλαγιάσουν ἔς τριαντάφυλλα καὶ ἔς μυρσίναις θὰ σὲ κυλοῦν
 αἱ γλυκαῖς αὖραι θὰ παίξουν γύρω σου καὶ τὰ μαλάκια σου θὰ φιλοῦν.
 Καὶ ἔς τὰ λουλούδια ποῦ φέρν' ἡ ἀνοιξίς, μὲ πεταλούδες θεὰ πετᾶς,
 μὲ τὴν δροσιὰ τους θεὰ ποτίζεσαι, ἔς τὰς εὐωδίας τους θὰ βουτᾶς.
 Καὶ μὲς ἔς τὰ κρίνα θὰ γλυκοφίλημα ἐνός ἀγγέλου θὰ σὲ ξυπνᾶ.
 Κοιμήσου τώρα· ὁ ὕπνος τρέφει σε. Κοιμοῦ, πουλί μου. Νανὰ, νανὰ.

ΔΙΣΤΙΧΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ

Ἐς χάσι κόσμου βρίσκουμαι, ἔς κύματ' ἀγριεμένα,
 Κι' ἂν δὲν ἀλλάξουν οἱ καιροὶ ἀλλοίμονο ἔς ἐμένα.
 Ὡς καὶ τ' ἀέρι τς ἡμερὸς, κ' ἐκεῖνο εἶν' ἐχθρὸς μου.
 Παίρνει τὸν πάσπαρο τσὴ γῆς καὶ λαντζουνᾶ τὸ φῶς μου.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΙΓΜΩΝ Ι. ΙΣ. ΣΚΥΛΙΣΣΗ

(Ἐπιδιορθωθείσων προσφάτως παρὰ τοῦ ἰδίου ποιητοῦ)

A'

Δάση, παράμερα, σκιερὰ,
Χλωμαὶ κοιλάδες, κρύα νερὰ,
Εὖοσμοι λόφοι, λευκὴ οἰκία,
Ἄερικὴ,
Ὡ! ποῖα τῶρα μελαγχολία
Σὺς κατοικεῖ!
Πύργε τριόροφε, παλαιέ,
Τῶν χιλιδόνων αἰ φωλεαὶ
Ἐνῶ εἰς πένθος κ' εἰς ἔρημίαν
Σὲ παριστοῦν.
Αἱ ἀναμνήσεις χαρὰν ὅποιαν
Σοὶ χρωστοῦν!
Ποῦ εἶν' ἐκείνη!—Κάνεις, ψυχὴ!
Φεῦ! ἡ μολπή της δὲν ἀντηχεῖ.
Ἡ ἠχώ μόνη «Ποῦ εἶν' ἐκεῖνη!»
Ἄντιβοῶ,
Τὰ φύλλα πίπτουν, ἡ φύσις φθίνει
Καὶ ὠχρῶ.

Ἡ πολυγεύμων δεξαμενὴ
Νερόν...οὐδ' ὅσον κἂν νὰ θρηνῇ!
Χρυσῶν ἰχθύων, λαμπρῶν ὑδάτων
Δὲν εὐμοιρεῖ.
Τὴν ἐμπληροῦσι μετὰ χρωμάτων
Κλάδοι ξηροί.
Κενὸς ὁ σαῦλος καὶ ἀνοικτός,
Καὶ εἰς τὴν εἴσοδον δὲ ἰστός
Πυκνὸς ἀράχνης μὲ περιπλέκει,
Ἐξελιχθεὶς
Κ' εὐρῶν εἰς ὄρις χεῖρᾶν παρέκει
Χῶνερ' εὐθύς.
Ὁ καταρράκτης ἰδοὺ ἔκει,
Ὅπου μονήρης κ' ἔρωτικῆ,
Ἦλθε πολλάκις νὰ περιμένῃ
Ἄν θὰ φανῶ.—
Νεόνυμφός μου χαριτωμένη—
Αὐτὴν θρηνῶ.

B'

Δεινὴ πλημμύρα λόγων πικρῶν!
Τὸν αἰγοπόλον, ἓνα μικρὸν,
Καλῶ σιμά μου ἐκπεπληγμένον.
Νὰ σὲ ἰδῶ...
Ἐχουν, παιδί μου, τινὰ θαμμένον
Πέριξ ἐδῶ;
—Ναί, τὴν γυναῖκα τ' αὐθεντικοῦ
Αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ποσατικοῦ.
Λεῖπει ἔστίς τὸν πόλεμον χρόνους τῶρα
Εἰς τὸν Μωριά.
Τὸν περιμένουν ὧρα τὴν ὧρα,
Μὲ τὸν βορρηά. 1847.

ἽΣ ΑΔΕΛΦΟ ΠΑΥΣΑΝΙΑ

Παρὰ νὰ τρῶς ψωμί ραγιᾶ, καὶ αἱματοζυμώμενο
Κάλλιο ζητιάνου ψίχालα, ξερόψωμο βραγμένο.
Ψωμί στεμματοσφράγιστο εἶναι φτισιαὶς γεμάτο,
Κ' εἶναι γιὰ σῆνξ ἢ κάψι σου τιμὴ, κεδλιεράτο.

ΔΗΜ.-Ο.-ΧΡΑΤΗΣ

ΣΤΡΟΦΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

«Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΧΙΟΥ.» (*)

• • • • •

Ἄραξε στόλος φοβερός, καὶ εἰς αὐτὸν κρυμμένοι
Ἦσαν τῶν φόνων καὶ σφαγῶν τρισχίλιοι ἐργάται.
Εἰς τὴν ξηρὰν ἀπέθησαν βαρέως ὀπλισμένοι,
Κι' ἀμείσως πρόσταγμα ἤχει, «Ὀθωμανεὶ κτυπάτε.»
Ἡ ἀλπιγὴ πάλιν τὴν σφαγὴν βαρυνγῆς προστάζει
Κι' ὁ Χάρων εἰς τὸν ἦχόν της ἀρχίζει νὰ καγγάξῃ.

Ὡ; νεογέννητον ἀνὸν πλινθώμενον εἰς δάση,
Λιμώττων λύκος ἐξαρνα ὄρμη καὶ τὸν ἀρπάζει,
Κι' ἐπὶ τὸ στερνὸ του βέλασμα νὰ βγάλῃ πρὶν προφθάσῃ,
Τοῦ χῶνει τοὺς ὀδόντας του καὶ τινακτὰ τὸν σφάζει,
Οὕτως αἱ βάρβαροι ὄρμουν, δι' αἷμα διψημένον,
Κι' ἐπὶ ἀθῶων ἔπυσαν ὡ; λύκοι λυσσασμένον.

Τὴν νῆσον τὴν περικαλλῆ, τὴν βλασαμῶδη Χίον
Εἰς κόλασιν μετέβαλον τὰ αἴσχη τῶν αἰώνων.
Νέων, παρθένων, γυναικῶν, γερόντων καὶ ἐμβρύων
Ἐσώρυσεν τὰ πτώματα ἡ λύσσα τῶν δαιμόνων...
Ποτάμι ἰσχημάτισε τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων,
Ἀφοῦ κ' αὐτοὺς ἠλέκτρισεν ἡ Δόξα τῶν ἡρώων!

• • • • •
Εἰσέβαλον οἱ ἄπιστοι μὲ πετρωμένον στῆθος
Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ εἶκημα μὲ ξίφη γυμνωμένα,
Καὶ ἐσφάξαν τὸ εὐσθὲν ἔς τὴν ἐκκλησίαν πλῆθος
Ἐστρώθη δὲ τὸ ἔδαφος μὲ πτώματα σχισμένα!...
Ἐπὶ τὴν πεῖνάν σας δὲν ἤρκεσαν αἱ σάρκες τῶν θυμάτων;
Τὴν δίψην σας δὲν ἔσβυσε τὸ ρεῦμα τῶν αἱμάτων;

Ἐχόρτασαν μὲ αἵματα τὰ μνήματα τὰ κρύα
Σάρκες, κρανία, χόματα ἐζύμωσε τὸ αἷμα!
Εἰς τὴν φρικτὴν αὐτὴν σφαγὴν μόνη ἡ Παναγία

(*) Αἱ στροφαὶ αὗται πρὸ 35 περίπου ἐτῶν ἐδημοσιεύθησαν μετὰ τῶν παραλλαγῶν εἰς τὴν ἐκδομένην ἐφημερίδα «Παρατηρητής» ἐν τῷ 2ῳ αὐτῆς ἀριθμῷ τῆς 9 Φεβρουαρίου 1852.

Μειδιάμα προχόητος εἶχε ἔς τὸ θεῖον ἔλεμμα,
Ἐνῶ τὸ θεῖον πρόσωπον με αἷμα ραντισμένον
Ἐφαίνετο ἀπὸ πληγῶν κί' ἐκεῖνο σπαραγμένον!

• Μετὰ τὴν ἀνανδρον σφαγὴν πέντε φορὰς χιλίων,
Ἄρου σφαγεῖον ἔγινεν ὁ οἶκος τοῦ Ἰψίστου
Καὶ κάθε τι ἐμίαναν αἱ χεῖρες τῶν ἀγρίων,
Δὲν ἔπαυσεν ἕως ἐδῶ ἡ λύσσα τοῦ ἀπίστου,
Ἄλλὰ μὲ χεῖρα τρέμουσαν, εἰς φόνους κουρασμένην,
Εἰς φλόγας ἐπράδωκε χώραν αἰμοβροχμένην.

Ἄπο τὴν τέφραν λάβετε τῆς περικύστου Χίου
Καὶ κάμετε ἐγκόλπιον, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
Λάβετε ἐκείνην τῶν Ψαρῶν καὶ τοῦ Μεσολογγίου,
Νὰ σὰς πυρώνη τὴν ψυχὴν ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων...
Τροχίσσατε ἔς τοῦ Βότσαρη τὸ μνήμα τὰ σπαθιά σας,
Θὰ ἔλθῃ ὦρα καὶ αὐτῶν νὰ κόψουν τὰ δεσμά σας.

Ἐν Ληξουρίῳ 1850 Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ.

ΣΥ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Εὐπνα νὰ ἰδῆς, ἀγάπη μου,	Καὶ τὸ φτωχὸ τὸ λούλουδο
Τὸν ἥλιο πῶς ἀρχίζει	Κ' ἐκεῖνο τ' ἀγαπάει
Μὲ φῶς νὰ πλημμυρίζῃ	Ἴδὲς ποῦ τὸ ζυπνάει
Τὸν ἀπειρο οὐρανὸ!	Μ' ἓνα θερμὸ φιλί....
Χρυσαῖς ἀχτίναις χεῖμαρρο	Καὶ μὸλον τοῦτο ἡ ἀχτίνάτου
Σκορπᾶ μέσ' ἔς τὸ ποτάμι	Δὲν φθάνει νὰ χαρίσῃ
Μήπως ζητᾶ νὰ κάμῃ	Τόση ὀμωφριά ἔς τὴν κτίσι,
Τὸ ρεῦμά του χρυσοῦ;	Ὅση σκορπᾶς ΕΣΥ!

ΑΝΤ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Τὸ ἐπόμενον δίστιχον, ἀπόσπασμα περιγραφῆς πυρκαϊῆς τινος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἤκουσεν ὁ Σολωμὸς ἀπὸ τὸν Νικόλαον Κοκοντρήν Ζακύνθιον, αὐτοσχεδιαστὴν καὶ τυρλὸν ἐπαίτην.

Ἄγιος Τάφος τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖνος δὲν ἐκάη
Ἐκεῖ ποῦ θγαίνει τ' Ἄγιο Φῶς ἄλλη φωτιὰ δὲν πάει.

ΦΩΤΕΙΝΗΣ Α ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Τῷ ΝΕΑΡῷ Γ....

Μ' ἀτενίζεις καὶ πῦρ χύνουν οἱ ὠρατοὶ ἐφθαλομίστου,
Μοὶ λαλεῖς καὶ ἡ φωνὴ σου διακόπτεται καὶ τρέσαι,
Ὁχοῖς καὶ συγκινεῖσαι ὅταν καθῆμαι ἐγγύς σου
Τί σημαίνουν ταῦτα πάντα; ὦ! ὀμίλησον, εἰπέ μοι.

Δειλιᾶς νὰ μοὶ τὸ εἶπης, ἦ καὶ σὺ δὲν τὸ γνωρίζεις;
Πρῶτον νῦν παλμοὺς ἠρθάνθης εἰς τὴν νέαν σου καρδίαν;
Νὰ νοῆς τί εἶναι ἔρωσ πρῶτον νῦν λοιπὸν ἀρχίζεις
Καὶ, «σὲ ἀγαπῶ», εἰσέτι πῶς, δὲν εἶπας πρὸς καμμίαν;

ὦ! ἂν οὕτως ἔχη, φύγε! τὴν παρθένον σου καρδίαν
Ἰταγε καὶ δὸς εἰς ἄλλην ἀπειρον ὡς σὺ κ' ἐκείνην!
Εἶναι κρῖμα ν' ἀγαπήσῃς νεαρὸς γεγηρακυῖαν....
Κ' ἔρωτα πιθῶν, νὰ εὖρης παρ' ἐμοὶ μόνον οὐδύνην.

Ἰταγε ἀβρόν σὺ ἀνθος τὴν πυρὰν... μὴ προσεγγίξῃς
Μὴ ἐγγύς τῆς δυστυχίας.. μὴ ζητῆς τὴν εὐτυχίαν.
Παρ' ἐμοὶ δὲν θέλεις εὖρη ὅ,τι πιθανῶς ἐλπίζεις
Καὶ θὰ θυσιάσῃς μάτην τὴν χρυσὴν σου ἡλικίαν.

Φύγε με! καὶ ἡ πνοή μου δύναται νὰ σὲ μακράνη
Εἶναι φλογερὰ καὶ καίει τοῦ πυρὸς ἀκόμη πλεον.
Ἡ καρδία σου ἐγγύς μου πρὶν νὰ ζήσῃ θ' ἀποθάνῃ,
Τὴν γηράσασαν... προῶρως φύγε, ἀπειρον παιδίον.

ΦΛΟΞ ΚΑΙ ΚΑΠΝΟΣ

ΜΥΘΟΣ ΥΠΟ Η. ΦΕΡΜΠΟΥ

Ἐλεγε μίαν ἡμέραν με μεγάλην ἀπορίαν
ἔς τὴν μητέρα του τὴν Φλόγα ὁ Καπνὸς μ ο υ ν τ ὀ σ ο υ ρ ω μ ἔ ν ο ς
—Διατί κ' ἐγὼ, μητέρα, δὲν μοῦ λέγεις τὴν αἰτίαν,
Διατί κ' ἐγὼ δὲν λάμπω, ἐνῶ εἶμαι γεννημένος
ἀπὸ σὲ τὴν Φλόγα ἥτις παντοῦ τόσην λάμψιν χύνεις;
Καὶ τὸν σκοτεινὸν υἱόν σου διατί δὲν τὸν λαμπρύνεις;

Ἐμειδίασεν ἰκείνη καὶ τοῦ εἶπεν.—ὦ παιδί μου,
Ἡ ἐρώτησίς σου αὕτη δὲν μ' ἐκπλήττει παντελῶς

Δικαί' δὲν σὲ λαμπρύνει ἢ λαμπρότης ἢ ἰδική μου
τῶν αἰτίων τούτου ὅλοι τὴν ἠξεύρουνε καλῶς.

Ἄκουσον λοιπὸν, Καπνέ μου, τί φρονοῦσι περὶ τούτου,
—καί εἰς τοῦτο πᾶς μεγάλος καλὸν εἶναι νὰ πεισθῇ—
ἕκαστος διὰ νὰ λάμπη εἶναι χρεὶ' ἀφ' ἑαυτοῦ του
ν' ἀποκτήσῃ αὐτὴν τὴν λάμπην, ὅχι νὰ τὴν δανεισθῇ. . . .
Διὰ τοῦτο καὶ τὰ τέκνα διὰ νὰ ἀναδειχθῶσι
δὲν ἀρκεῖ ἀπὸ μεγάλους κ' εὐγενεῖς νὰ γεννηθῶσι.

ἜΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΜΟΥ

Ἄσπρο χαρτί, μίς 'ς τὴν πλατεῖα 'π' ἀνοίγεις ἀγκαλιά σου
καὶ δέχεσαι φιλήματα καὶ στεναγμοὺς καὶ πόνους,
πρὶ' ἓνα δάκρυ κί' ἀπὸ μὲ 'ς τὰ φύλλα τὰ ἰδικά σου
γι' ἄλλης ζωῆς τοῦ χρόνου.

Νωπὸ, νωπὸ ἄν τὴν ψυχὴ ὀποῦ σου τὸ χαρίζεις,
θερμὸ ἄν τὰ ὄνειράτα 'π' ἀνάθρεψε ἡ καρδιά μου,
ἄφροτὸ νὰ ζῆ, εἶν' ἄκακο, μόνο γιὰ νὰ θυμίζῃ
ς τοὺς ἄλλους τ' ὄνομά μου.

Ἐν Ἀθήναις 23 Μαρτίου 1884.

ΝΙΚ. Ι. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

Ο ΘΕΟΣ ΖΗΛΕΙΑΡΗΣ

Ὅπου γρουσουζίης, στρεψοκάρδης, δῆμιος,
Ἐκεῖ ὁ Θεὸς μοιράζει τ' ἀγαθὰ του,
Κί' ὄπου καλὸς, ψυχοπονιάρης, τίμιος,
Παῖνα, δαρμὸς, ἀβρώστια, συφορὰ του!
Κ' ἐνῶ τραβᾷ τὰ πάθη σου, Χριστέ μου,
Βογκᾷ καὶ λέει «Εὐχαριστῶ σε, Θεέ μου!»

Τί ἄλλο κάνεις νὰ 'πῆ 'ς τέτοια κρίσι
Παρὰ πῶς ἔχει ὁ Θεὸς φόβο κρυφόν
Καὶ τοῦ καλοῦ ἀρνίεται νὰ πλουτίσῃ
Μὴ βγάλ' ἢ γῆ στρατεύματα Θεῶνε! ;
Συμπάθειο, Θεέ, μὰ μ' ἔχεις διακονιάρη
Καὶ 'ς τὸ θυμὸ μου σ' ἐκρῆξα ζηλειάρη.

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

ἌΛΟΙΠΟΝ ΘΑ ΜΕ ΚΛΑΥΣΗΣ ΟΤΑΝ Ὁ' ΑΠΟΘΑΝΩ ;

(κατὰ τὸν Βύρωνα)

Καὶ εἶναι ἀληθές λοιπὸν ὅτι θὰ μὲ θρηνήσῃς
Ὅταν ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον ;
Εἰπέ μου, ἐπανάλαβε τὰς λέξεις, μὴ σιγήσῃς
Ἄλλ' ἂν ἡ θλίψις τ' ὄμμα σου σκοτιῇ τὸ ὄραϊόν
Μὴ τὰς ἐπαναλάβῃς, μὴ. Ἐδῶ ἐπὶ τοῦ κόσμου
Ποτέ μου δὲν θὰ ἤθελα νὰ σὲ λυπήσω, φῶς μου!

Ὁ φίλη! ἡ καρδιά μου πῶς εἶνε τεθλιμμένη!
Αἱ τόσαι μου ἐξέλιπον ἐλπίδες καὶ τὸ αἶμα
Ψυχρὸν ἐντὸς τοῦ στήθους μου νῦν ῥέει. Μαραμμμένη
Ὅταν θὰ παύσῃ ἡ ζωὴ τοῦ φίλου σου, σὺ ἔμμη,
Σὺ μόνη εἰς τὸν τάφον μου θὰ ἔλθῃς νὰ σενάξῃς
Καὶ δάκρυ τόσον προσφιλές θρηνοῦσα ν' ἀπομάξῃς.

Καὶ ὁμως φέγγος ἄγιον μοὶ φαίνεται αὐγάζει
Διὰ τοῦ νέφους τοῦ πυκνοῦ τῆς τῆς θλίψεώς μου,
Σκέψις γλυκεῖα τοὺς παλμοὺς τοῦ πόνου μετριάζει,
Ἡ σκέψις ὅτι συμπάθεις ὑπὲρ τῆς θῆσεώς μου,
Παρήγορος συλλογισμὸς! Τοὺς πόνους ἀναβάλλει
Καὶ τ' ὠχριάσαν χεῖλός μου τὸ κάμνει ν' ἀναβάλλῃ.

Ὁ! πόσον, πόσον εὐλογῶ τὸ δάκρυόν σου, γύναι.
Μάθε ὅτι δὲν χύνεται ἐπὶ τῆς γῆς ματαίως.
Ἰδι' ἓνα μὴ δυνάμενον νὰ κλαύσῃ δάκρυ εἶνε
Ἡ μᾶλλον ἱερὰ σαγῶν δι' ὃν ἐδῶ μοιραίως
Ὁ ὀφθαλμὸς ἀπόλεσε τὴν δύναμιν νὰ κλαίῃ;
Εὐλογημένον δάκρυον! Ὁ, δι' ἐμὲ εἰς ῥῆν.

Ὁ γύναι λατρευμένη μου, πολὺ ἀγαπηθεῖσα!
Εἰς χρόνους ἄλλους ἔπαλλεν ἠδέως, ἐνθυμήσου,
Ἡ θερμότερα ἐν ἐμοὶ καρδιά, ἡ καμφοθεῖσα
Τοσάκις εἰς συμπάθειαν καθὼς ἡ ἰδική σου.
Ἄλλ' ἤδη ἀφοῦ ἔπαυσε τὸ κάλλος νὰ μαγεῖν
Τὸν δυσυχῆ ἀπέλπιδα, εἰς σεναγμὸν ἀπέβη!

Κ' ἐν τούτοις εἶνε ἀληθές, ὅτι θὰ μὲ θρηνηθῆς.
 Ὄταν ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον.
 Εἶπέ μου, ἐπανάλαβε τὰς λέξεις, μὴ σιγήσης.
 Ἄλλ' ἂν ἡ θλίψις τ' ὄμμα σου σκοτίζη τὸ ὄρατον,
 Μὴ τὰς ἐπαναλάβης, μὴ. Ἐδῶ ἐπὶ τοῦ κόσμου
 Ποτέ μου δὲν θὰ ἤθελα νὰ σὲ λυπήσω, φῶς μου.

ΑΛ. ΜΩΡΑΙΤΙΔΗΣ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ANNA

Ἄννα, προβαίνουε ἑτὴν φαντασίᾳ μου.
 Τῆ πρώτα χρόνια μου, 'ποῦ σ' εἶχα ἰδῆ,
 Γοργὰ διαβζίνουε καὶ ἔς τὴν καρδιά μου
 Κυλᾶνε ἀνάγκτα νὰ ἔρουν ταφή.

Λαχτάρα ἀκοίμητη κι' ἀπελπισία!
 Τὰ χρόνια τρέχουε γοργὰ γοργὰ,
 Σὲ συνεπῆρανε ἔς τὴ γῆ θαθεῖα
 Κ' ἐμένα ἀφήκανε χωρὶς καρδιά.

Θυμάμαι πῶτρεχα ἔς τὴν ἐρημία,
 Ὁ ἥλιος ἔλαμπε κ' ἡ γῆ γλυκὰ,
 Κ' ἐγὼ αἰσθανόμουνα μέσ' ἔς τὴν καρδιά
 Μία φλόγα π' ἀναφτε τὰ σωθικά.

Μι' αὐγὴ ἵσταμάτησα τὰ βήματά μου,
 Τὸ μέτωπο ἐγυρε κατὰ τὴν γῆ,
 Τὸ μάτι μου ἔστρεψα κ' εἶδα σιμά μου
 Νὰ στέκη: μόνη σου μὲ ὄψι ἀχνή.

Τί φλόγα αἰσθάνθηκα γλυκειά, ἔς τὰ στήθια!
 Κ' ἐμνενα ἀκίνητος νὰ σὲ θωρῶ
 Κεὶ σούπα τρίμοντα: ἔς ἐμὲ βοήθεια
 Ὅπου σ' ἀγάπησα προτοῦ σὲ ἰδῶ.

Γλυκὰ μ' ἐκύτταξες κ' ἦλθα σιμά σου,
 Ἵτὰ μάτια σου εὔρηκα τὸν οὐρανὸν,
 Εὔρηκα τ' ἀπειρὸ ἔς τὸν ἔρωτά σου
 Κ' ἦρα τὴν ὑπαρξί ἔς ἐν' ἀσπασμό.

Τὸ βλέμμα ἐγύρισα κι' ἀφ' τῆ χαρά μου
 Τὸν κόσμο ἀγκάλιασα μὲ μία ματιά,
 Τὴν ἀνθρωπότητα ἔς τὴν ἀγκαλιά μου
 Ἐσένα σφίγγοντας ἐκλεία γλυκὰ.

Μι' αὐγὴ σ' ἀπάντησα ἔς ἐκεῖα τὰ μέρη
 Εἶγες τὸ πρόσωπο γλυκὸ γλυκὸ,
 Τὰ μάτια ἐλάμπανε ὡσὰν ἀστέρι
 Κι' ἄλο ἐκυττάζανε τὸν οὐρανὸν.

Μὲ πόθο, ἐγύρευα νὰ σὲ πλησιάσω
 Κ' ἦλθα ἔς τὸ πλάγι σου μὲ βῆμα ἀργὸν,
 Τὰ χέρια μου ἀνοιξα νὰ σ' ἀγκαλιάσω,
 «Φεῦγα, μοῦ φώναξες, καὶ σὲ μισῶ.»

Ἐκεῖδ' ποῦ μῶκρυθε τ' ὄρατό σου μάτι
 Μόλις μ' ἐμίσητες ἐφάνη] ἐμπρός·
 Σκληρότη ἀπέραντη, φθόνος, ἀπάτη
 Ποῦ μεσ' ἔς τὰ στήθη του κρύβει ὁ θνητός.

Μονάχος ἔζησα κι' ἀπελπισμένος,
 Τότε ἐδοκίμασα τὴ δυστυχιά,
 Ἄχ τότε εὔρέθηκα ἔς τὸν κόσμο ξένος,
 Φαρμάκι μῶρριξαν ἴστα σωθικά.

Γιὰ σε, ἀγάπη μου, ἔς τὴ δυστυχιά μου
 Πλάστης ἐγίνηκα ἔς αὐτὴ τὴ γῆ,
 Πατέρα μ' ἐκράξαν, κ' ἐγὼ παιδιά μου,
 Οἱ ἀνεμοστρόβιλοι καὶ οἱ κεραυνοί.

Ἐβγα ἀφ' τὸ μνημά σου κ' ἔλα νὰ ζήσης
 Στὸν κόσμο ποῦ ἐπλάσα γιὰ μίξ στιγμὴ,
 Θὰ ἰκλαῖς ἀδιέκοπτα, θὰ λαχταρήσης,
 Δὲν εἶναι ἡ κόλασι τόσο σκληρή.

Κι' ὅταν εὔρέθηκα μ' αὐτὴ τὴ χτίσι
 Σὲ πάλι ἀνήκουστη πῶτρεμε ἡ γῆς,
 Τὸ μῖτος τ' ἀσπασδο ποῦ μούχες χύσει
 Ἵτὴν ἀνθρωπότητα τῶρριξα εὐθύς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(ὄρα προηγούμενον φυλλάδιον)

Ὁ Μιχαὴλ μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ κύριός του διήλθε δύο σταθμοὺς ἐν πλήρει σιγῇ, καὶ μετ' ὅσιν πολὺ γαλήνιον, σχεδὸν δὲ πρᾶξιαν. Ἐζήτησεν ἔπειτα τὸ φορητὸν αὐτοῦ γραφεῖον καὶ ἐνῶ ἤλλασσον τοὺς ἱπποὺς, ἔγραψε τὸ ἐπόμενον γραμματίον τῷ Κ. φ. Γ***

Κύριε καὶ φίλε μου.

Εἰς τὸν κηπουρὸν μου ἐσύστησα χθὲς τὸ ἑσπέρας μίαν ἐπιστολήν διὰ τὴν δεσποσύνην—καὶ τοι δὲ ἔγραψα αὐτῇ ὅτι στερεῶς εἶχον ἀποφασίσει ν' ἀπομακρυνθῶ πλέον, φοβοῦμαι ὅπως δῆποτε μὴ ἐπὶ τοῦ φύλλου ἐκείνου τοσοῦτον ἐπέχυσα ἄλγος ὥστε νὰ λυπήσω τὴν ἀθάναν ἐκείνην. Εὐαριστήγητε λοιπὸν, κύριέ μου, νὰ λάβητε σείς τὴν ρηθεῖσαν ἐπιστολήν παρὰ τοῦ κηπουροῦ, αὐτὸν δὲ εἰδοποιῶ ἵνα εἰς σᾶς μόνον τὴν ἐγχειρίσῃ. Ταύτην φυλάξατε ἐσφραγισμένην ἢ καύσατε. Ἄλλ' ἐπειδὴ πικροτάτη ἤθελεν ἀποβῆ πρὸς τὴν θυγατέρα σας ἢ ἄνευ ἀποχαιρετισμοῦ ἀπομάκρυνσίς μου, καὶ χθὲς δὲν κατώρθωσα νὰ τὴν ἴδω—ἐπισυνάπτω ἐπιστόλιον ἐπίσης ἐσφραγισμένον—τολμῶ δὲ νὰ ἐλπίσω, κύριέ μου, ὅτι θὰ ἐγχειρίσητε αὐτὸ τῇ Θηρεσίᾳ Γ*** πρὶν ἢ γείνη σύζυγος τοῦ μακρησίου Ὀδοάρδου.—Ἄγνοῦ ἂν ἐπανιδώμεν ἀλλήλους—ἀλεφάσισα ν' ἀποθάνω, τοῦλάχιστον πλησίον τῆς πατρικῆς μου οἰκίας, ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ πρόθεσίς μου αὕτη ἀποτύχῃ, εἶμαι βέβαιος ὅτι ὑμεῖς, κύριε καὶ φίλε μου, οὐδέποτε θέλετε μετ' ἀπομάκρυνσίν μου

Ὁ κύριος Γ** μοὶ ἔπεμψε μετ' ἡμετέρας τὴν σφραγίδα ἀλύμαντον τὴν πρὸς τὴν Θηρεσίαν ἐπιστολήν, (ἦν ἀνωτέρω ἀνέφερον), μετ' οὐ πολὺ δὲ ἔδωκεν εἰς τὴν θυγατέρα του τὸ ρηθὲν ἐπιστόλιον. Τὸ εἶδον ἦτα ὀλίγων γραμμῶν, καὶ ἀνδρὸς ἐμφαίνοντος ὅτι ἐπανήλθεν εἰς ἑαυτὸν.

Ροβίγιον, 20 Ἰουλίου.

Τὴν ἐθεώρουν καὶ ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν: τί θὰ ἐγινόμεν ἂν δὲν ἴδω νάμην νὰ τὴν βλέπω πλέον;—καὶ ἔτρεχον νὰ κλαύσω ἐξ ἀγαλλιάσεως καὶ παραμυθίας διότι ἤμην πλησίον αὐτῆς;—καὶ τώρα;

Τί εἶναι πλέον τὸ σύμπαν; ποῖον ποτὲ τῆς γῆς μέρος θὰ δυνήθῃ νὰ με κρατήσῃ ἄνευ τῆς Θηρεσίας; καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι ἐν ὄνειρῳ εἶμαι μακρὰν αὐτῆς. Ἔσχον τόσῃν σταθερότητα; καὶ ἠδυνήθην ν' ἀναχωρήσω οὕτω—χωρὶς νὰ τὴν ἴδω; οὐτ' ἐν φίλημα, οὔτε ἕνα κἄν χαιρετισμὸν! Ἄνὰ πᾶσαν στιγμὴν νομίζω ὅτι εὕρισκομαι παρὰ τὴν θύ-

ραν τῆς οἰκίας τῆς, καὶ ἐν τῇ μελαγχολίᾳ τοῦ προσώπου τῆς διαβλέπω, ὅτι μετ' ἀγαπᾷ. Φεύγω, καὶ μετ' ὀπόσης ταχύτητος πᾶσα σιγή με φέρει ἀείποτε μακρότερον αὐτῆς. Καὶ ἐν τούτοις; ὅποσαι φαντασιώσεις! πλὴν ἐγὼ τὴν ἔχασα. Δὲν ὑπέκω πλέον οὔτε εἰς τὴν θέλησίν μου, οὔτε εἰς τὸ λογικόν μου, οὔτε εἰς τὴν διαταραχθεῖσαν καρδίαν μου· θ' ἀφήσω νὰ με σύρῃ ὁ ἰσχυρὸς τῆς εἰμαρμένης μου βραχίων. Καίρε, Λαυρέντιε.

Ἐν Φερράρα, 20 Ἰουλίου τὸ ἑσπέρας.

Διέβαινον τὸν Πάδον, καὶ ἐθεώρουν τὰ ἄπειρα ὕδατά του, καὶ πολλάκις κατελήθηεν ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ὀρμήσω πρὸς αὐτὰ, νὰ βυθισθῶ, καὶ διὰ παντὸς νὰ ἐξαφανισθῶ.

Τὸ πᾶν εἶναι μία στιγμὴ!—Ἄ, ἂν δὲν εἶχον μητέρα προσφιλή καὶ δυστυχῆ, δι' ἣν ὁ θάνατός μου θὰ ἦτο αἰτία πικροτάτων δακρῶν! Οὔτε θὰ τελειώσω τὴν ζωὴν μου ὡς δειλὸς· θὰ ὑποστῶ τὴν δυστυχίαν μου ὅλην· μέχρι τελευταίου θὰ καταπίω τὰ δάκρυα τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ὀρισθέντα μοι· καὶ ὅταν πᾶσα ὑπεράσπισις ἔσεται ματαία, πάντα τὰ πάθη ἐν ἀπελπισμῷ, αἱ δυνάμεις ὅσαι ἐξαντληθεῖσαι, ὅταν ἀποκτήσω τὸ θάρρος νὰ ἴδω κατὰ πρόσωπον τὸν θάνατον, καὶ ἡρέμωσ μετ' αὐτοῦ νὰ συζητήσω, καὶ νὰ γευθῶ τὸ πικρὸν αὐτοῦ ποτήριον, καὶ ἐξιλεύσω τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων, ἀπελπισθῶ δὲ τοῦ ν' ἀπομάξω αὐτὰ—τότε...

Ἄλλὰ τώρα ἐνῶ ὀμιλῶ δὲν ἀπώλετο ἴσως τὸ πᾶν; καὶ δὲν μοὶ μένει ἢ μόνον ἢ ἀνάμνησις καὶ ἡ θεοειότης ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο.—Ἐγνώρισας ποτὲ τὸ ἄκρον ἐκεῖνο ἄλγος ὅτε μᾶς ἐγκαταλείπουσιν ἅπασαι αἱ ἐλπίδες;

Οὔτε ἐν φίλημα! οὔτε ἕνα χαιρετισμὸν!—καὶ ὅμως τὰ δάκρυά σου θὰ με ἀκολουθήσωσιν εἰς τὸν τάφον μου. Ἡ ὑγίεια μου, ἡ τύχη μου, ἡ καρδιά μου, σὺ—σὺ!—Τὸ πᾶν τέλος συνομνύει ἐναντίον μου, καὶ ἐγὼ εἰς ὅλους θὰ ὑπακούσω.

ὄρα...

Καὶ ἔσχον τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἀφήκω; μάλιστα σὲ ἐγκατέλειψα, Θηρεσία, εἰς θέσιν μᾶλλον τῆς ἐμῆς ἀξιοδάκρυτον. Τίς θέλει εἶσθαι ὁ παρήγορός σου; καὶ θὰ τρέμῃς εἰς μόνον τὸ ὄνομά μου, διότι σ' ἔκαμα νὰ ἴδῃς ἐγὼ—ἐγὼ πρῶτος, ἐγὼ μόνος,—εἰς τὴν αὐγὴν τῆς ζωῆς σου τὰς τρικυμίας καὶ τὰ σκότη τῆς δυστυχίας· σὺ δὲ, ὦ νεᾶνις, δὲν ἔχεις ἀκόμη τοσοῦτον σθένος οὔτε νὰ ὑπομείνῃς οὔτε νὰ φύγῃς τὴν ζωὴν. Σὺ, ἀκόμη δὲν ἠξέυρεις ὅτι αὐγὴ καὶ ἑσπέρας εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό.—Ἄ, οὔτε θέλω νὰ σὲ πείσω περὶ τούτου!—Καὶ ὅμως δὲν ἔχομεν πλέον οὐδεμίαν παρὰ τῶν ἀνθρώπων βοήθειαν, οὐδεμίαν παρηγορίαν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς. Δὲν ἠξέυρω διατί νὰ παρακαλέσω τὸν Ὑψιστον, καὶ νὰ τὸν ἰκετεύσω μετὰ τοὺς στεναγμούς μου, καὶ νὰ ζητήσω ἐλπίδα τινὰ ἐξω τοῦ κόσμου τούτου ὅπου

πάντες μᾶς καταδιώκουσιν ἢ μᾶς ἐγκαταλείπουσι. Ἐάν δὲ οἱ σπασμοί, καὶ αἱ παρακλήσεις, καὶ ὁ ἐλεγχος ὁ σπαράσσω με ἤδη, ἦσαν προσφοραὶ εὐπρόσδεκτοι τῷ Πλάτῃ, ἦ! σὺ δὲν θὰ ἦσο τόσῃ δυστυχῆς, ἐγὼ δὲ θὰ ἠυλόγουν ὄλας μου τὰς ἐσχάνους. Ἐν τούτοις ἐν τῷ θανατηρῷ μου ἀπελπισμῷ τίς οἶδε εἰς ὅποιους κινδύνους διατελεῖς! οὔτε δύναμαι νὰ σὲ ὑπερασπίσω, οὔτε ν' ἀπομάξω τὰ δάκρυά σου, οὔτε ἐν τῷ στήθει μου νὰ δεχθῶ τὰ μυστικά σου, οὔτε νὰ συμμερισθῶ τὰς θλίψεις σου. Δὲν ἤξυρω οὔτε ποῦ φεύγω, οὔτε πῶς σὲ ἀφίνω, οὔτε πότε θὰ δυνηθῶ νὰ σ' ἐπανίδω.

Σκληρὸ πάτερ—ἡ Θηρεσία εἶνε αἷμά σου! ὁ βωμὸς ἐκεῖνος ἐβαβηλώθη, ἢ τε φύσις καὶ ὁ οὐρανὸς καταρῶνται τοὺς ἔρκους ἐκεῖνους· ἡ φρίκη, ἡ ζηλοτυπία, ἡ διαφωνία, καὶ ἡ μετάνοια φρυάττουσαι θὰ περιφέρωνται περὶ τὴν κλίνην ἐκείνην, καὶ ἴσως δι' αἵματος βάψωσι ἐκείνας τὰς ἀλύσεις. Ἡ Θηρεσία εἶνε θυγάτηρ σου, ἐξιλείωθητι. Πικρῶς θὰ μετανοήσης, πλὴν ἀργά, ἀργά ἴσως αὕτη ἡμέραν τινὰ ἐν τῇ φρίκῃ τῆς θέσεώς της καταρασθῆ τὴν ὑπαρξίν της καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς, καὶ διὰ τῶν παραπόνων της ταράξῃ τὰ ὄστα σου ἐν τῷ τάφῳ, ὅταν δὲν θὰ δύνασαι εἰμὴ κάτωθεν τῆς γῆς νὰ τὴν ἀκούης. Ἐξιλείωθητι! οἴμοι! σὺ δὲν μὲ ἀκούεις—καὶ ποῦ μοῦ σύρεις αὐτήν;—τὸ θῦμα ἐσφαγιάσθη! ἀκούω τὸν στόνον του.—τ' ὄνομά μου ἐν τῇ ὑστάτῃ στοναχῇ του! βέβηροι! τρέμετε—τὸ αἷμά σας, τὸ αἷμά μου... —Ἡ Θηρεσία θέλει ἐκδικηθῆ, ὦ! παραφορὰ, ἀλλ' εἶμαι καὶ ἀνθρωποκτόνος.

Ἄλλὰ σὺ Λαυρέντιέ μου, διατί δὲν μὲ βοηθῆς; Δὲν σοὶ ἔγραψον θεοὶ ἀνάκος θύελλα ὄργης, ζηλοτυπίας, ἐκδικήσεως, ἔρωτος ἐμαίνετο ἐντός ἐμοῦ, καὶ τόσα πάθη ἐξωγκοῦντο ἐν τῷ στήθει μου, καὶ σχεδὸν μὲ ἀπέπνιγον δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκφέρω λέξιν, καὶ τὴν λύπην ἠσθανόμην ἀπολιθωθείσαν ἐν ἐμοί!—ἡ δὲ λύπη αὕτη δεσπόζει ἀκόμη καὶ μοὶ πνίγει τὴν φωνὴν καὶ τοὺς στεναγμούς καὶ ξηραίνει τὰ δάκρυα—μέγα μέρος τῆς ζωῆς αἰσθάνομαι ἐλλεῖπέν μοι, τὸ δὲ ὀλίγον ἐναπολειφθὲν, μοὶ φαίνεται ὡς ὑπὸ τοῦ ἄλγους καὶ τοῦ σκότους τοῦ θανάτου ταπεινωθέν. (ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΑΤΙΩΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Ὁ πολυπαθὴς οὗτος λάτρης τῶν Μουσῶν ἐγεννήθη ἐν Πάτραις, καθ' ἡνῆμέραν ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἐφιλοξένει τὸν βασιλέα Ὀθωνα, τὴν 16 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1836, ἐκ γονέων εὐπό-

ρων. Ἐνεαέτης ἔγραψε τὰς πρώτας σατύρας κατὰ τῶν διδασκάλων του καὶ τῶν σχολαστικωτέρων συμμαθητῶν του εἰς τὴν πρώτην τάξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου. Ἐκτοτε μέχρις οὗ ἀπεφοίτησε τοῦ γυμνασίου, δὲν ἔκοψεν οὐδὲ τὰ φύλλα τῶν βιβλίων, οὐδέποτε ἐμελέτα, ἀλλὰ μόνον προσέχων κατὰ τὴν παράοσιν τῶν μαθημάτων κατώρθου νὰ προβιβάζεται πάντοτε.

Πολὺ νέος ἤρξατο νὰ δημοσιεύῃ συλλογὰς ποιημάτων. Ἡ πρώτη συλλογὴ ἐφάνη τῷ 1857 φέρουσα τίτλον «Πληγωμένη Καρδία» καὶ ἡ δευτέρα τῷ 1858 «Ἑλληνικὴ Ἀνοΐξις.» Τὰ ἔργα ταῦτα δὲν εἶνε ἐπιτυχῆ, καίτοι ἐνιαχοῦ φαίνονται γνωρίσματά τινα ποιητικῆς φλεβός· εἰς τὴν δευτέραν ἐξέχει ὅμως ὁ ἔρως πρὸς τὴν πατρίδα. Τὰς συλλογὰς ταύτας, κακῶς ποιήσας, ἐξέδωκεν ὁ καθηγητὴς του Δημήτριος Ζουρβιάδης. Ἐχων ὅμως γονιμότητα νοῦ ἐξηκολούθει γράφων καὶ οὕτως ἐξέδωκε καὶ τὰς ἐξῆς συλλογὰς «Ἐθνικὰ δάκρυα καὶ νεκρικὰ ἄνθη» 1859—«Ἀναμνήσεις καὶ μνήματα» 1860—«Ἐθνεγεργετήρια Σαλπίσματα» 1861, ἐνθα ἔχει θέμα τὰ κατὰ τοῦ βασιλέως Ὀθωνος—«Προεόρτια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀγῶνος», δρᾶμα καὶ «Ὁ Διάκος» ἔπος 1863—«Σχιαὶ καὶ Σπινθήρες» πολιτικά, Πένθιμα 1863.—Προσέτι ἐδημοσίευσεν τὴν συλλογὴν «Ἐθνικὰ Διηγήματα» περιέχουσαν ἔμμετρα καὶ πεζὰ μυθιστορημάτια ρωμαντικοῦ πατριωτισμοῦ καὶ ἔρωτος.

Τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ φοιτήσεώς του συγκατελέχθη μετὰ τῶν ἐταίρων τῆς πρώτης συνωμοσίας κατὰ τοῦ ἀειμνήστου Ὀθωνος καὶ ἔκτοτε δυστυχῶς διακόψας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν θερμῆς, ἐπολέμει διὰ θερμῶν ἄρθρων, ποιήσεων καὶ λόγων τὸ τότε σύστημα, ὅπερ ἐνόμιζεν ἀνθεθνικόν, καὶ οὕτως εἶχε καταστήσει εἰς τῶν μοχλῶν καὶ μαρτυρικὸς πελταστῆς πασῶν, καὶ τῶν ἐπὶ συνωμοσιῶν, διὸ ἐξωρίσθη καὶ, ἐπὶ τριετίαν ὄλην, διετέλεσεν ἐν εἰρκταῖς, μὴ δεχόμενος τὰ καθ' ἐκάστην προσφερόμενα αὐτῷ γενναῖα φιλεύματα τοῦ φίλου τοῦ οἴκου του, εὐγενοῦς φιλέλληνος βασιλέως. Ἰδὼν ὁ Συνοδινὸς τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀπελάσεως τοῦ φιλέλληνος ἐστεμμένου Ζεύγου, τινὰς κονκαρδοφόρους καί, ἐν τοῖς πρώτοις ὡς πρὶν ἀξιώμασι, τινὰς τῶν κακοαναθρεψάντων τὸν Ὀθωνα καὶ ἐνισχυσάντων τὴν εὐγενῆ βασιλίτισσαν Ἀμαλίαν λογγιστῶν τῆς μαρτυρικῆς νεολαίας καὶ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ 1821, ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἰδιωτικὴν του ψίαθον. Ἄλλὰ σαρωθέντων πάντων τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ παρὰ τῶν ἐπταετῶν ἀγῶνων καὶ καταδρομῶν του, ἠνυχάσθη νὰ δεχθῆ τῷ 1863 τὴν

θέσιν τοῦ ἐπάρχου, ἐν ἣ διατελέσας σχεδὸν ἐπὶ δεκαπενταετίαν, ὑπέστη μαρτύρια συνειδήσεως, μαχόμενος ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν πρὸς τοὺς τῶν ἐπαρχιῶν ἰσχυροὺς τοὺς διαρκῶς ἔχοντας, κατὰ τὸ σύνθημα, συνωμολογημένην ἀμοιβαίαν συνδρομήν μετὰ τῶν κατὰ καιροὺς ὑπουργῶν, ἕως οὗ τέλος ἀπαυδήσας, καίπερ πένης, ἀπεσύρθη κατὰ τὸ 1876, ἐπαναλαβὼν τὴν σχωριάσαν ποιητικὴν του φαρέτραν.

Τὸν κάλαμον λαβὼν ἐκ νέου ἤρξατο νὰ τακτοποιήσῃ καὶ νὰ ποιήσῃ νέα ἔργα πρὸς ἐκτύπωσιν καὶ οὕτως ἐξέδωκεν «Ἐσπέραν», ἐν ἣ καὶ τὸ δράμα «Ψαρρά». 1876—«Ἐκκλησιαστικὴν Κυψέλην» 1869, περιέχουσαν δύο βίους Ἀγίων καὶ ἔθημα Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν πεζογραφίᾳ, εἰσαχθεῖσαν καὶ εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα.—«Διάττοντας», ἐν οἷς καὶ τὸ ἔπος «ἡ Πάργας», 1877—«Τὰ Βέλη», ἐν οἷς καὶ τὸ κοινωνικὸν ἔπος «Ἡ Ἐταίρα» 1883. Ἀπὸ τοῦ 1883 πάσχει ἀπὸ τὴν ἀντιποιητικωτέραν καὶ φρικωδεστέραν ἴσως νόσον· ἀπὸ λίθινα αἰμορροϊδιακὰ ἐξογκώματα καὶ μετὰ τῶν πόνων καὶ τῆς ἀγρυπνίας, ἀναγκάζεται νὰ ὑποφέρῃ καὶ τοὺς δύο ἀναποσπάστους νοσοκόμους, τὴν πενίαν καὶ τὴν ἀπογότηυσιν πλήρους καὶ ἀπροσδοκίτου ἐγκαταλείψῃς!

Μέχρι τοῦδε ἐξέδωκεν ὁ Συνοδινὸς δώδεκα ποιημάτων συλλογὰς, εἰς αἷς ὑπάρχουσι ποιήματα μεστὰ ζωηρᾶς φαντασίας. Πρὸς τούτοις ἐδημοσίευσαν πάντοτε αἱ ἐφημερίδες ὅσους κατὰ καιροὺς ἀπήγγειλε πολιτικούς, ἐπιταφίους καὶ φιλολογικούς λόγους. Ἀνεκδότα ἔχει, ἐν πεζῶν πολιτικὸν ὑπόμνημα, ἐν πεζῶν μυθιστορημα καὶ τῆ 13ῃν ποιητικὴν συλλογὴν του φέρουσαν τίτλον «Παιᾶνες, Στόνοι καὶ Γέλωτες». Ὁ Συνοδινὸς εἶνε ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐνεθουσίαζον, ἡγάπων καὶ ὠδήγουν, ἀν ἡδύνατο, εἰς τὴν εὐμάρειαν, καὶ τὸ ἰδανικὸν τῆς Μούσης του εἶνε ἀείποτε Ἑλλάς καὶ Ἐλευθερία—Θεὸς καὶ Ἀνθρωπότης—Ἔρως καὶ Φιλανθρωπία. Ἐπαρχος διατελῶν ἐν Σπέτσαις ἐνυμφεύθη, ἐξ ἔρωτος τῷ 1864 τὴν χαριστάτην κυρίαν Μαρίαν Μπότση, ἐξ ἧς ἀπέκτησεν ἐπτὰ τέκνα, τέσσαρας υἱοὺς ὧν ὁ πρῶτος, Σπυρίδων, ἐτάφη εἰς τοὺς θράχους τῆς Ὑδρας, καὶ τρεῖς θυγατέρας. Τὰ ἐπιζῶντα τέκνα ἀνατρέφει ὅπως γίνωσιν ἀριστοὶ πολῖται.

«Ὅλοι νομίζομεν ὅτι πολλὰ ἔγραψεν ἀλλ' ἔγραψεν ἡμῖν ἐκ μετριοφροσύνης ἀεγὼ φρονῶ ὅτι δὲν ἤρχισα ἀκόμη νὰ γράφω.» Εὐχόμεθα λοιπὸν ταχυτάτην ἀνάρρωσιν, ἐκπλήρωσιν πάντων τῶν πόθων του, πραγματοποιήσῃν τοῦ ἰδανικοῦ του, ἵνα ἡ Μοῦσά του λάβῃ ἰσχυρὰν ἐμπνευσιν καὶ ὑμνήσῃ ὅ,τι πράγματι ἡ εὐγενὴς αὐτοῦ καρδιά ἐπιθυμεῖ πρὸς τὸ ἀληθές τοῦ ἔθνους μας μεγαλεῖον.

Σ. ΔΕΒΙΑΖΗΣ